

LÁMPÁS

Világosságom és segítségem az ÚR, kitől félnék? (Zsolt 27,1)
Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja – XI. évfolyam 2. szám 2012. tél

Pilinszky János: Az igazság szolgálatáról

A tettenérés kínja elviselhetetlen. A bűnöző ebben a helyzetében úgy érzi magát, mint a vadászok gyűrűjébe került állat. Egyedül van, s egyedülléte csak a haláltusához hasonlítható, sőt többnyire azonos vele.

Helyzete – ilyen értelemben – gyökeresen igazságtalan. Mert aki tetten ér, akik tetten érnek – a helyzet teszi így –, büntelenné tünnek, míg ő, a tetten ért, semmi egyéb, mint bűn, semmi egyéb e pillanatban, mint maga a bűn, amit elkövetett. Csupasz, tehetetlenül kiszolgáltatott tárgy a kutató pillantások kereszttüzében. Ember és ember közt ez a szituáció, ez a helyzet: nem lehet más, mint aránytalanul egyenlőtlen. Innét az inté: „ne ítéljetek.” Ami persze nem azt jelenti, hogy szemet hunyjunk bárki garázdálkodása fölött.

Bizonyos dolgokat azonban sose szabad elfelejtenünk. Az egyik: hogy mi magunk is bűnösök vagyunk. A másik: hogy az ítélet elsőrendűen Isten ügye, s mi ebben a perben legfeljebb szolgálati közvetítők lehetünk, ha mindjárt a végrehajtó szerepét töltjük is be. E szerep tehát mindig és mindenekelőtt teljes tapintatot és alázatot követel tőlünk. Szinte személytelen távollétet, mint amilyen az ápolóé a nagybeteg ágyánál. Minden más magatartás, történet bár Isten vagy a felebaráti szeretet nevében, adott esetben: illetéktelen, hamis és kegyetlen. Elviselhetetlenül kegyetlen, s csak még mélyebbre taszítja azt, aki amúgy is elvesztettnek érzi magát.

Ugyanakkor tudnunk kell azt is, hogy a tettenérés – szakrális pillanat. Hajlamosak vagyunk arra, hogy épp az ellenkezőjét lássuk benne: valamiféle kikerülhetetlen pontot egy rettenetes mondat végén. S az is, de ugyanakkor véghetetlenül több is annál.

A nép homályos, de jó ösztönnel nem hiába vette körül valamiféle tisztelettel az elítélteket. Nem hitte azt, hogy ártatlanok; egy pillanatra sem gondolt arra, hogy büntetésükből kiszabadítsa őket – de megérezte ben-

nük azt a ritka határhelyzetet, mely a szerencsétlenséket közvetlenül a halál és Isten közelségébe vonja, s hogy az ilyeneknek nincs más választásuk, mint a rájuk nehezedő igazság teljes és tökéletes elfogadása vagy teljes és tökéletes elvetése. Ilyen értelemben szakrális a tettenérés pillanata, amikor is a bűnös oly közvetlenül kerül szembe az igazsággal, vagyis Istennel – hogy ebben a párbeszédben mindenfajta tolmácsolás hamis és illetéktelen. A bűnös most az igazság ítéletével áll szemben. Ha van ereje befogadására, megmenekült; ha nincs ereje hozzá, még mélyebbre kerül a hazugságban.

Mi szerepünk lehet egy ilyen találkozásban, egy ilyen szembekerülésben a mezítelen igazsággal, amitől magunk is félünk és menekülünk, s legfeljebb messziről, tisztos távolból sóvárgunk utána?

Ha a világ mélységes rendje szerint fontos, sőt döntő részünk jut az ilyen „perekben”, tudnunk kell effajta szerepünkről, hogy csak szerep, mit a külső körülmények osztottak ki ránk, de aminek valóságtartalmát egyedül csak Isten látja, erre egyedül Isten véghetetlen tapintata és veséig ható igazsága képes. A tények, emberi világunk tényei mindenkori részei a valóságnak, de sohase azonosak egészen vele. A tények: az emberé. A valóság: Istené. Földelelhetjük a tényeket, s igyekezhetünk egyeztetni azokat a valósággal – ez minden. A bűnös azonban lebukásának tényével egy időben a valósággal is találkozik, méghozzá a valóság ítéletének és irgalmának minden szigorával és gyengédségével. És ez az a pont, ahol nekünk e pillanatokban valóban nincs helyünk. Isten és a bűnös oly közvetlen párbeszéde ez, amihez viszonyítva minden „tolmácsolás” csak szó, csak kegyeskedés lehetne. Mi itten csakis a szolgák tartózkodásával segédkezhetünk még akkor is, ha a dolgok menete cselekvő szerepet oszt ki ránk.

(Új Ember, 1969. március 2.)

Én is világot hódítani jöttem
s magamat meg nem hódíthatom,
csak ostromolhatom nehéz kövekkel,
vagy ámíthatom s becsaphatom.

Valaha én is úr akartam lenni;
ó bár jó szolga lehetnék!

De jaj, szolga csak egy van: az Isten,
s uraktól nyüzsg a végtelenség. *(Weöres Sándor)*

Békés karácsonyt, örömteli Krisztus-ünnepet kívánunk mindenkinek!

Mert úgy szerette Isten.....

Minden életszakasznak van egy-egy jellemzői igéje, amely fontossá válik a hívő ember számára, mert megváltoztatja az életünket, vagy az adott helyzetben kérdésekre feleletet ad, nehézségben vigasztalást nyújt, utat mutat, átvezet egy élethelyzeten, vagy éppen megfedd valamiért. Számomra is van több olyan ige, amely valami oknál fogva kedvessé vált. Ezek az igék gyakran hosszú éveken keresztül elkísérnek bennünket. Idősebbekkel beszélgetve, sokszor a konfirmációi igéjüket szokták említeni, amit évtizedek után is betéve tudnak, mert fontos számukra.

Számomra a legkedvesebb ige Jn 3,16. Hogy miként vált ez az ige életem legfontosabb részévé, igyekszem röviden összefoglalni.

Katolikus családba születtem 1983. június 22-én, Tatabányán. Gyermekkoromban nem lettem megkeresztelve. Első képes Bibliámat anyukámtól kaptam, aki gyakran mesélt belőle. Általános iskolás koromban beirattak katolikus hittanra. Nagyon szerettük fiatal hitoktatónkat, így osztálytársaimmal együtt szívesen jártam hittanra. Később a hitoktatónk elment szülési szabadságra, és nem volt, aki helyettesítse. Így éveken át kimaradt a hittan az életemből. Egészen addig, amikor 7. osztályos koromban Farkas Noémi egyszer hívott, hogy menjek én is el az egyik szombaton hittan órára. (Ebben az időszakban Noémi, Márta néni és Lajos bácsi szombatonként a katolikus iskolában tartotta a hittanórákat.) Az első órán Noémi misszionáriusokról mesélt, és a Szavak nélküli Bibliáról. Az óra végén egy igét tanultunk: **Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Jn 3,16** Akkor nekem ez az ige félúton a gyermekség és a felnőtté válás között nagyon sokat jelentett. Isten engem is szeret? Utólag visszatekintve ez az ige gyökeresen új irányt adott addigi életemnek. Az első hittan után jött a többi, aztán a hittanos táborok, Lajoskomáromban, Nagyvelegen, majd a református gimnázium Csurgón.

A csurgói gimnáziumban olyan embereket, lelkészt ismerhettem meg, akik nemcsak szavaikkal voltak keresztyének, hanem mindennapi életükben és tetteikben is az evangéliumot hirdették. Itt elsősorban az osztályfőnökömre (későbbi keresztanyámra), és Sikter János Porrogszentkirályi lelkészre (későbbi keresztapámra) és családjára gondolok. Az ő vezetésükkel jutottam el ahhoz a döntéshez, hogy felnőtt fejjel megkeresztelkedjem. Gimnázium negyedik évében jelentkeztem a teológiára. Hogy miért? Önmagam számára is nehéz volt ezt megfelelni. De a legfontosabb motiváció talán az volt számomra, hogy ahogyan én kaptam az életem

met megváltoztató igét, úgy én is szeretném azt másoknak tovább adni. Ezután egy hosszabb, gyakran rövidebb, de annál tartalmasabb és szebb útja következett életemnek. Mindez idő alatt megismerkedtem Pablényi Lászlóval, akivel 2006. augusztus 5-én a tatabányai templomban összeházasodtunk. Abban az időben kezdődött közös vándorlásunk ideje. Hiszen 2006 szeptemberében egy pesti albérletbe költöztünk. Onnan Szigethy Szilárd hívására a tabi gyülekezetbe mentünk, gyülekezeti munkatársnak. 2009-ben megszületett Luca nevű kislányunk, akit a tabi templomban kereszteltek. Következő évben a Nógrád-megyei Vanyarcon töltöttem a hatodévet. Mindeközben férjem elvégezte a teológián a Katekéta-gyülekezeti munkatárs szakot. Közösén megpályáztunk egy németországi ösztöndíjat Neuendettelsauban. Felejtethetetlen évet töltöttünk el Németországban.

Ez év szeptemberétől püspöki megbízással a Kemeneshőgyész-Magyargencsi Társult Egyházközségbe kerültünk. Házasság és családi életünk eddig vándor élet volt. Hiszem azt, hogy életünk minden állomásának az Úristentől rendelt célja volt. Mindenhonnan őrzünk magunknak szép emlékeket, őszinte barátságokat. Most mégis azt reméljük, hogy itt Kemeneshőgyészen végre otthonra lelhetünk, és amit én is másoktól kaptam, az evangélium örömét, én is, mi is tovább adhasuk.

Pablényi Edina

Buszos kirándulásunkra gondolva

Július végén a hagyományos kétnapos gyülekezeti kirándulás úti célja az Alföld volt. A helyismerettel rendelkezők – elsősorban Ili néni és Éva néni – vezetésével megnéztük Szeged városának és környezetének (akkor, ott, számunkra) legfontosabb látnivalóit:

- Utcák, házak, udvarias autóvezetők, Tisza-parti sétányok és parkok, gyógyhatású szökőkutak és vicces kirakatok.
- Új zsinagóga, Fogadalmi templom (Dóm), Orthodox templom, Evangélikus templom.
- Árvízi emlékek, táblák és történetek.
- Pick Szalámi- és Paprikamúzeum.
- Szőregi táj, monostorrom és hősi emlékhely.

Ez a csoportkép a szegedi belvárosi Tisza-parton készült.

Eljutottunk – a csoport legbátrabb tagjaival – a magyar-román-szerb hármashatárhoz, az utolsó magyarországi falutól, Kübekházától gyalog a szántóföldön át, s megörökítettük e fényképen a trianoni emlékmű, mint határkő izgalmas körbebarangolását...

Hazafelé tartva pedig, már teljes alkonyati pompájában, megnéztük és bejártuk Kecskemét belvárosát, s meglátogattuk az ottani evangélikus templomot. Itt készült ez az esti felvétel.

- Köszönöm a fényképezőgépet, melyet használhattam Etelka néni jóvoltából, és a fényképeket készítőök buzgóságát.
- Köszönöm a kollégiumi portások türelmét, akik az esti szálláson a reménység ellenére is reménykedve várták adatlapjaink összegyűltét.
- Köszönöm az útitársak humorérzékét, vállalkozó kedvét, szerteágazó érdeklődését és ismereteit.
- Köszönöm a román hatóságok éber előzékenységét, akik magyar egységet vezényeltek elfáradt idős testvéreink megsegítésére; és a két értünk küldött rendőr őszinte, józan és testvéri bölcsességét.
- Köszönöm, Pali bácsi, a buszsofőrünk rugalmasságát és derűjét, mellyel hordozta – szó szerint és képletesen is – egész különböző igényű és vérmérsékletű utasainak minden ötletét és indulatát.

**A reménység szerinti 2013-as
nagyvelegi táborokra is szolgáljon
biztatásul Juhász Dénes
teológus hallgató tudósítása!**

2012 Nagyvelegi Ifjúsági Tábor

Isten segítségével a 2012-es évben is részt vehett az egyházmegyénk ifjúsága a nagyvelegi ifjúsági táborban. Úgy gondolom, hogy ez az év sem okozott csalódást a számunkra. Idén is a megszokott vidám hangulatban tölthettünk el egy hetet. Számomra pedig nem csak résztvevőként jelentett felejthetetlen élményeket ez a néhány nap, hanem csoportvezetőként is segíthettem Nagy Gábor lelkész munkáját és szerezhettem értékes tapasztalatokat.

A tábort idén is vasárnap délután kezdtük. Gyors kicsomagolás után kezdődött az ismerkedési est. Bár sok régi ismerős volt a táborozók között, ennek ellenére szerintem ez az egyik legfontosabb része az indításnak. Az újonnan érkezők ekkor válnak részévé a közösségnek, és hagyhatják hátra az esetleges félelmeiket az ismerkedési játékok oldott hangulatában. Bár ezek a játékok azoknak sem okoznak kevesebb örömet, akik már sokadjára üzik őket. Mint minden évben szokott lenni, idén is az idő vetett határt ennek a felhőtlen szórakozásnak.

Másnap már belevetettük magunkat az események sűrűjébe. A programok már a szorosan meghatározott időrendjükben folytak. Kora reggel rögtön az ébresztő után a napot közös áhítattal kezdtük, amit minden egyes alkalommal más és más gyülekezet ifjúsága tartott. A tatabányai gyülekezetre hétfőn esett a választás, amit az oroszlányi gyülekezet ifjúságával közösen tartottunk. Az áhítatba még egy kis színdarabot is beépítettünk, amiben Vertényi Domonkos és Tasche René is szerepet kapott.

A délelőttök legizgalmasabb programja mindig a csoportos beszélgetések voltak. Minden egyes napnak megvolt a maga kijelölt témája, ami idén a januári ökumenikus imahét gondolatmenetét követte. Ezeket az alkalmakat mindig megelőzte egy ráhangoló áhítat. A tábor második napján nekem is lehetőségem nyílt ezen a ráhangoló áhítaton szolgálni. A beszélgetések legtöbbször békésen, nyugodtan zajlottak le az ifjúság tagjai között, csak néha-néha támadtak súrlódások, de ezek hamar megoldódtak.

Ebben az évben elhatároztuk, hogy minden népszerű sporthoz csinálunk egy bajnokságot. Így

került megrendezésre hétfő délután az asztalitenisz bajnokság Vertényi Domonkos szervezésében. Szerdán a röplabda, illetve pénteken a kispályás foci bajnokság. A versenyeken kívül pedig folyamatosan volt lehetőség különféle sportok üzésére. Kedd délután pedig minden táborlakó közösen vett rész a sportnapon, ami mindig nagy népszerűségnek örvend.

A délutáni programok alatt viszont nem csak a testet, hanem az eszünket is megmozgattuk erre a feladatra szolgáltak a délutáni előadások. Hétfőn Dr. Sassi Gergő az evolúció elméletről, szerdán pedig Frankó Mátyás és Dr. Nagy Erzsébet *Szép testben ép lélek? A testkultusz árnyoldalai* címen tartottak előadást. Ugyan csak szerdán ültetett a tábor közösen egy fát, amit emlékül a Nagyvelegén átélte közösségnek és összetartásnak Összetartozás Fájának neveztünk. Ennek a mozgalmas napnak a zárásaként este Sziács László és Molnár Eszter tartottak a számunkra táncbátort.

Csütörtökön a szokásos délutáni sport rendhagyó módon elmaradt. Ekkor a *72 óra kompromisszumok nélkül* nevű közhasznú munka mintájára, a táborunk megrendezte a 72 perc kompromisszumok nélkül eseményt. Ekkor a tábor minden lakója elhagyta a nagyvelegi kastélyt, és a városba ment közhasznú munkát végezni. Nekem a nagyvelegi temető tereprendezésében volt alkalmam segíteni. A délután további részében a Ki mit tud? - on volt a hangsúly, ami szintén sok vidámságra adott a táborlakóknak okot. Ez volt az a nap, amin a lefekvés ideje szigorú szabályát áthágva, akinek volt kedve, eljöhettek indiánózni az egyik közeli rétre. A játék sikeresnek volt mondható, hiszen mindenki egy jót játszhatott, és senkit sem felejtettünk ott a sötétben a játéktéren.

A jó hangulatot péntek este a Keresztkérdés nevű keresztény rap zenekar szolgáltatta. Talán ez az este nem csak a hallgatóságnak nyújtott maradandó emlékeket, hanem magának a zenekarnak is, ugyanis az énekes megjegyezte, hogy ez volt az első alkalom, hogy visszatapsolták őket a színpadra.

A tábor, mint minden évben, szombaton fejeződött be a záró úrvacsorás istentisztelettel, amit ebben az évben Nagy Gábor sári lelkész tartott.

Konfirmációi évforduló

Idén nyáron volt a tíz éves konfirmációi évfordulónk Vertényi Domonkossal.

Úgy éreztük, ezt a szép napot meg kell osztanunk gyülekezetünk tagjaival is, akik akkor is ott voltak és támogattak bennünket, mikor megvallottuk és megerősítettük hitünket.

Bográcsban főztünk, süteményt sütöttünk és a templomkertben együtt elköltöttük a finom étkeket.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy annak idején a tatabányai gyülekezetet kaptam tőle. Sok barátra találtam, akikkel igyekszünk igazi közösséggé lenni.

Köszönettel és szeretettel: *Vörösné Hermann Judit*

**„Nem ti választottatok ki engem,
hanem én választottalak ki, és rendelvelek
titeket arra, hogy elmenjetelek
és gyümölcsöt teremjetelek...”**

(Jn 16:16)

Családi keresztlő és konfirmáció

Hosszú ideje életünk folyamán tudtuk, hogy létezik az Úr Jézus Krisztus. Ami a legfontosabb, hogy nem vettünk tudomást róla. Nem fogadtuk el törvényeit, ígéit. Később értettük meg, idő kellett hozzá, hogy úgy is kell élni, meg is kell fogadni az Isten ígését. Megérteni azt, hogy nem elég a szó és a gondolat, úgy is kell

élnünk és cselekednünk, ahogy Jézus is tette. Örülünk, hogy megtaláltuk ezt a kis evangélikus templomot és ezt a kis közösséget, ahol jól érezzük magunkat, eszünkbe jut, hogy az Istenhez vezető utat kevesen járják, keskeny ösvény vezet hozzá. Úgy érezzük, talán most már bátran mondhatjuk, hogy megtaláltuk a helyes ösvényt, és reméljük, semmi nem téríthet le róla. Külön öröm számunkra, hogy gyermekeinket is az Úrra bízhattuk a keresztség szentségében. Úgy érezzük, mint ha ezzel egy időben mi is egyszerre keresztelkedtünk és konfirmáltunk volna.

Sümeginé Szabó Erzsébet és Sümegi Zsolt

Protestáns focimérkőzések nyár-ősz

Júniusban és szeptemberben a hagyományossá vált focimérkőzések zajlottak a Jubileum park műfüves pályáján az evangélikus és az óvárosi református testvérek között. A mérkőzések jó hangulatban, lelkes szurkolótábor közepette teltek el. A meccsek után szeretetvendégséggel fogadta az egybegyülteket a két gyülekezet a maga otthonában, ahol sok finomság, ének, beszélgetés várt mindenkire. Áldott alkalmak voltak együtt lenni protestáns testvéreinkkel! Köszönjük mindenkinek a segítségét, adományait, szeretetét! További képek egyházközségünk facebook oldalán láthatók!

Testvéri szeretettel: *Vertényi Domonkos*

Gyülekezetünk Ichtus csapatának másik nagyérdemű fellépése a november 17-én Bakonyszombathelyen megrendezett 6. egyházmegyei focibajnokság volt, ahol két csapatot felállítva a 3. és 4. helyen végeztek.

Idősek napja 2012. október 26.

A tavalyihoz hasonlóan ismét gyülekezetünk adott otthont az MPE-OCM Segítő Szolgálat Idősek napi alkalmának. Az alkalmon az idősek iránti tisztelet és megbecsülés jeleként Kisné Gonda Erzsébet vezetőgondozó köszöntötte az egybegyülteket, majd Schermann Gábor lelkész úr fordult meleg szavakkal az idősekhez. Az ünnepen gyermekek és sok kedves Testvér szolgált verssel, énekkel, zenei szerzeménnyel. Az idősek meghatódottsággal köszönték a szeretet üzenetét. A nap végén sok finomság várta őket, majd kötetlen beszélgetések alakultak ki.

Vertényi Domonkos

Az utakon – ismeretlen szerzők írásaiból... (Közreadja: id. Kónya Lajos)

A nagy dolgok áruhában érkeznek

Volt egy időszak az életemben, úgy húsz évvel ezelőtt, amikor taxisofőrként kerestem a kenyerem, New Yorkban. Igazi cowboy-élet volt, nem volt főnököm. És mint a szerencsejátékos, annyira élveztem, hogy minden egyes új utas más és más, előre megjósolhatatlan élményt tartogatott: pont, mint amikor kockát dobysz a játéktérben. Amire nem számítottam, hogy az autóm elkezdett amolyan gyóntatófülkeként is üzemelni. Éjszaka vezettem, nem láttam az utast, csak mentünk, mindig két idegen az éjszakában, és hallgattam, ahogy alkalmi útitársam az életéről mesél. Olyan bensőséges dolgokat osztottak meg velem, amelyekről fényes nappal, szemtől szemben biztosan nem beszéltek volna.

Egyik éjjel megérkeztem a megadott címre és dudáltam. Néhány perc várakozás után megint megnyomtam a dudát. Ez volt aznapra az utolsó fuvarom, úgyhogy már azon voltam, hogy inkább hazaindulok. De aztán mégis inkább kiszálltam, elsétáltam az ajtóig és becsöngettem. Egy pillanat – válaszolt egy törékeny, idős hang odabentről. Hallottam, hogy valakit vonszolnak a padlón. Kisvártatva kinyílt az ajtó. Kislencvenéves-forma, aprócska asszony állt előttem. Kartonruhát viselt és kis kalapot, kalaptúvel. Úgy nézett ki, mintha egy régi, fekete-fehér filmből lépett volna ki. Mellette egy kis bőrönd pihent. Ahogy benéztem a lakásba, olyan volt, mintha évek óta senki sem lakna benne. A bútorokat fehér lepedőkkel terítették le. Nem voltak órák a falakon, egyetlen kép vagy dísz tárgy sem a polcokon. A sarokban egy kartondoboz árváldokodott, mindenféle fotókkal és vázákkal tele-tömve.

– Kivinné a bőröndömet a kocsinhoz? Szeretnék néhány percre egyedül maradni. Aztán, ha Ön is úgy gondolja, visszajöhetne értem, hogy lekísérjen az autójáig. Nem vagyok valami jó erőben.

Miután beraktam a bőröndöt a csomagtartóba és visszaértem, belém karolt. Lassan, nagyon lassan oda-sétáltunk a taximhoz. Közben végig a kedvességemért hálálkodott.

– Semmiség – feleltem. – Minden utasommal úgy bánok, ahogyan mástól is elvárnám, hogy az édesanyámmal bánjon.

– Milyen jó fiú maga! – mondta, ahogy beült a hátsó ülésre. Odaadta a címet, aztán megkérdezte: – Mehetnének esetleg a belvároson keresztül?

– Nem az a legrövidebb út – vágtam rá gyorsan.

– Ó, azt egyáltalán nem bánom – mondta –, egy hospice-házba tartok.

Belenéztem a visszapillantó tükörbe. A szemeiben könnycseppek csillogtak.

– Nincs már családom. Mindenki meghalt. – Nagyon csendesen beszélt. – A doktor úr szerint nekem sincs túl sok hátra. – Csendben a műszerfalhoz nyúl-tam és kikapcsoltam az órát.

– Mit szeretne, merre menjünk?

A következő két órában bebarangoltuk a várost. Megmutatta nekem azt az épületet, ahol réges-régen liftes kisasszonyként dolgozott. Aztán elmentünk abba a városrészbe, ahová új házasként a férjével költöztek. Egy picit megálltunk egy bútorraktár előtt. Azt mondta, lány korában az még bálterem volt, és a többiekkel odajártak táncolni. Néha megkért, hogy álljak meg egy-egy sarkon vagy egy épület előtt. Nem mondott semmit, csak maga elé révedt. Ahogy a hajnal első sugarai megjelentek a horizonton, azt mondta:

– Most már mehetünk. Elfáradtam.

Szóltanul haladtunk a megadott címig. Alacsony épület volt, a feljáró az előtetővel fedett főbejáratig vitt. Két egyenruhás alkalmazott jelent meg, ahogy megérkeztünk az ajtó elé. Profi udvariassággal segítettek, figyelték az asszony minden mozdulatát. Kinyitottam a csomagtartót, és elvittem a bőröndöt az ajtóig. Az utasomat már beültették egy kerekesszékre.

– Mennyivel tartozom? – kérdezte és benyúlt a retiküljébe a pénztárcájáért.

– Semmivel – feleltem.

– Magának is meg kell élnie valamiből – mondta.

– Vannak más utasaim is – szereltem le. Aztán, egy hirtelen ötlettől vezérelve lehajoltam és megöleltem. Meglepő erővel szorított magához.

– Nagy örömet okozott egy kis öregasszonynak – mondta végül – Köszönöm.

Megszorítottam mindkét kezét, és visszasétáltam a kocsinhoz. Hallottam, ahogy mögöttem becsukódik a ház ajtaja. Egy életre zárták rá az ajtót.

Aznap csak vezettem, céltalanul. Nem vittem utasokat. Nem volt kedvem beszélni. Egyre csak az járt az eszemben, mi lett volna, ha az asszony egy dühös sofőrt fog ki? Vagy valakit, aki türelmetlen? Vagy mi lett volna, ha én magam vagyok türelmetlen, és elhajtok kopogás nélkül?

Lassan megértettem, hogy egész életemben nem tettem még fontosabb dolgot, mint előző éjszaka. Egész életünkben a nagy dolgokra várunk. És a nagy dolgok néha meglepő áruhában érkeznek: úgy vannak csomagolva, hogy aki nem figyel, az észre sem veszi, mennyire fontos lehetőséget mulasztott el.

Gyorshajtó

András még egy hosszú pillantást vetett a kilométeróra, mielőtt a villogó rendőrautó előtt lelassított: 120 km/h a kitáblázott 90 helyett. Ez már a negyedik ebben a hónapban, mint oly sokszor máskor is. Hogy lehet, hogy valakit ennyiszor lemeszelnek? Amikor a kocsit lelassított, András lehúzott, de nem teljesen az út szélére; hadd izguljon csak a zsarú a mellette alig fél méterre elhúzó autók miatt. Megállt.

A rendőr kiszállt a kocsijából, és egy mappával a kezében előre jött.

József?! József a gyülekezetből?! Még csak ez kellett! András próbált minél jobban elsüllyedni az ülésben. Ez rosszabb, mint a közlegő büntetés maga. A keresztyén rendőr épp egy saját gyülekezetéből való gyorsajtó embert fogott meg. Egy embert, aki egy hosszú, fárasztó és zaklatott nap után sietett hazafelé a munkahelyről.

Szinte kiugrott az autóból, és ment a rendőr felé, akivel minden vasárnap találkozik a gyülekezetben, de eddig még soha nem látta egyenruhában.

– Hát szia, József! Örülök, hogy látlak! Milyen érdekes, hogy itt találkozunk!

– Szervusz, András – semmi mosoly.

– Hú, de szigorúnak látszik a Biztos úr, éppen most kapta el a felebarátját, aki siet haza a feleségéhez és a gyerekeihez.

– Igen, úgy tűnik elkapta. – József kissé zavartan felhúzta a szemöldökét.

Jó jel!

– Nagyon húzós és hosszú napom volt ma. Asszem kissé túlléptem a limitet – de csak most az egyszer, he-he!

András lefelé sandítva arrébb rúgott egy kavicsot az aszfalton.

– Az asszony finom vacsorát készített, már nagyon vár haza. Érted, mire gondolok?

– Tudom, mire gondolsz. És azt is tudom, hogy már kétes hírnévre tettél szert a körzetünkben az őr-sön.

Ajjaj, nem jól áll a dolog, itt az ideje taktikát váltani.

– Mennyit mértél?

– 115-öt. Volnál szíves visszaülni az autóba?

– Várj egy kicsit. Amint megláttalak, én azonnal megnéztem az órát, és épp csak súrolta a 100-at.

A hazugság kegyesnek, célravezetőnek tűnt, és „magától” jött.

– Légy szíves, András, ülj be a kocsiba.

András zavartan bemászott a kocsija ajtaján, és becsapta az ajtót. Bambán bámult előre a műszerfalra. Eltelt egy perc, kettő. Lassan, kelletlenül nyúlt az ablaktekerőhöz, de végül nem tekerte le az ablakot, mert látta, hogy József ír a mappán. Vissza a műszerfalra.

Miért nem kérte ez a jogsimat? Bármi történjék is, az tuti, hogy 1-2 hónapig nem ülök ennek az embernek még a környékére sem vasárnap.

Eltelt még 2-3 hosszú perc, majd egy kopogás az ablakon. András kinézett balra, József volt az, kezében egy félbehajtott papírdarabbal. A bűnös mintegy 3 centire lehajtotta az ablakot, épp csak annyira, hogy a papír beférjen.

– Köszí! – András nem nagyon tudta leplezni a gúnyt az arcán és a hangjában.

József szó nélkül ment vissza a rendőrautóhoz, András csak nézte a visszapillantóban.

Felemelte a papírt: Nnna, nézzük, mennyi. Álljunk csak meg. Ez meg mi? Tréfa? Nem büntetőcédula, az biztos. András olvasni kezdett.

„Kedves András! Egyszer volt egy kislányom, akit 6 évesen elütött egy autó. Kitalálhatod: egy gyorsajtó. Pénzbírság, 3 hónap a fogházban, és az illető szabad volt; mehetett haza magához szorítani a kislányait, mind a hármat. Nekem csak egy volt, és most várnom kell a mennyországig, amíg újra megláthatom. Ezerszer próbáltam megbocsátani annak az embernek, és ezerszer gondoltam, hogy meg is tettem. Lehet, hogy így van, de újra és újra meg kell tennem. Most is. Imádkozz értem, és hajts óvatosan: nekem egy kisfiam maradt. József”

András hátranézett, és látta, hogy a rendőrautó megfordul, és elindul visszafelé az úton. Csak bámult a távolba, amíg a kocsit eltűnt. Szétesve ült a kocsiban 20 percig, aztán beindította a motort, elindult, és lassan, az Úrhoz bűnbocsánatért esedezve hajtott hazafelé, hogy aztán otthon percekig szorongassa magához meglepett feleségét és gyerekeit.

Ne ölj!

Ne kockáztass!

Esélyt se adj rá!

HÍREK, ESEMÉNYEK

- ✿ Június folyamán befejeződött a **Jókai u-i templom külső-belső földrengéskár utáni helyreállító felújítása**. Közösségünk tagjai sokan serénykedtek a ki- és visszarendezésben, az orgona védelmét szolgáló fóliaborítás felrakásában és leszedésében és minden egyéb adódó munka során. Mindezt legtöbbször külön kérés, útmutatás nélkül, a missziói nap elő- és utómunkálatainak tengerében sokszor észrevétlenül. *Juhász Dénes* elvégezte a templompadok és székek felújítását, a külső sekrestyelépcső festését, általános festés-ellenőrzést és javítást. *Hidvégi Áron* újrafestette az oltártér feletti ige szövegét és rajzolatát (*Zsid 13,8*). Köszönjük mindenkinek a munkáját, Isten áldja meg és segítse az összes segítőt!
- ✿ A Tatabányán megrendezett Dunántúli Egyházkerületi Missziói Nap miatt ebben az évben elmaradt a hagyományos pünkösdhétfői **egyházmegyei missziói nap**. *Kadlecik Zoltán* szákszendi lelkész, egyházmegyei missziói felelős azonban ezt nem nézhette tétlenül: szeptember utolsó szombatjára összehívta gyülekezetébe, a szákszendi faluházba az egyházmegye gyülekezeteinek népét, s elegáns szervezéssel és szívhez szóló programmal erősítette ennek a közösségnek az összetartozását és hitét.
- ✿ *Sümegei Zsolt* tervei alapján és az ő keze munkájával a nyáron elkészült a Jókai u-i templomkertben a közösségi tér első üteme: padokkal körülvett tűzhely, ahol – egyelőre egyéb védő-objektum hiányában az időjárás hozzájárulásával – máris emlékezetes közösségi élményekben volt részünk – ezekről jelen számunkban is olvashatnak a Testvérek.
- ✿ E tanévben a gyermekeket a **szerdai és pénteki napokon tartott hittanórákra** várjuk szeretettel. Mindkét napon délután 16.30-tól kb. 18 óráig vagyunk együtt, énekléssel, beszélgetéssel, játékkal, kirándulással, „emberség-fejlesztő tréning” keretében.
- ✿ **Reformáció ünnepén**, október 31-én ismét közösen ünnepelt a város evangélikus és három református közössége, ezúttal a bánhidai református templomban. Erről is, mint minden istentiszteletünkről, olvasható Magvető (az istentiszteleten elhangzottak írásos összefoglalója) a gyülekezet honlapján.

Ünnepi istentiszteletek:

- Szenteste, *december 24-én 17 órakor*
- Karácsony mindkét napján, *december 25-én és 26-án 10 órakor úrvacsorával*
- Karácsony utáni vasárnapon, *december 30-án 10 órakor*
- Óév estéjén, *december 31-én 17 órakor úrvacsorával*
- Újév napján, *január 1-én 10 órakor úrvacsorával*
- Vízkereszt napján, *január 6-án 10 órakor úrvacsorával*

- ✿ A **csütörtöki bibliaórákon** Pál apostol Római levelét olvassuk sorban, s általa ismerkedünk a bűn, kegyelem, megváltás, szabadság, hit és törvény elvont teológiai alapfogalmak mélységesen mély tartalmával, és értelmezzük, a magunk értelmére, hitére fordítjuk azt.
- ✿ A **keddi beszélgető körök** változó helyszínen és teljesen kötetlen, szabadon felmerülő témákban folynak. Egy spontán **könnyűzenei kórus** is alakult a gyülekezet testben vagy lélekben ifjú tagjaiból, s e közösség istentiszteleti szolgálatokra való felkészítő próbáinak is a keddi esti alkalom adja a keretet. Mindenkint szeretettel várunk!
- ✿ A **Tátra u-i kistemplomot** erre a télre **fűtés- és vízmentesítettük**. Így minden közösségi alkalmat az irodahelyiségben tartunk. A Tátra u-i épületek **energiatakarékossági felújításának** előkészületei mindazonáltal folyamatban vannak. Az egyházmegyei beruházási keretből és a Gustav Adolf Szolgálattól is kaptunk jelentős támogatást e célra. Terveink szerint, akár a benyújtott és elbírálás alatt álló állami pályázat segítségével, akár e fent említett támogatásokkal megerősített önerőből, az előttünk álló esztendőben elvégezzük a legszükségesebb felújításokat.
- ✿ Az 50 éves **Oroszlányi Evangélikus Ének- és Zenekar hagyományos adventi hangversenye** december 15-én, szombaton 17 órakor lesz az oroszlányi evangélikus templomban, illetve másnap, 16-án vasárnap 17 órakor Tatabányán a bánhidai református templomban.
- ✿ December 16-án, advent 3. vasárnapján 17 órakor szolgál közösségünk a **városi gyertyagyújtáson** az Árpád téren.

REMÉNYSÉGGROVAT

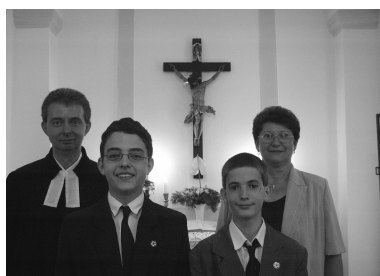
AKIK GYÜLEKEZETÜNKBEN 2012. MÁJUS 6., HÚSVÉT UTÁNI 4. VASÁRNAP ÉS DECEMBER 2., ADVENT 1. VASÁRNAPJA KÖZÖTT ELHÍVÁST KAPTAK...

 ... a keresztségben Isten országába:

júl. 8.	Kónya Olívia	Tatabánya	Lábár Dóra (ev.) és Kónya Lajos (ev.)	ApCsel 9,1-20
	Kónya Bence		Kónya Kata (ev.)	
	Kónya Keve			
aug. 17.	Gabnai Ákos	Tatabánya	Vonyik Anikó (rk.) és Gabnai Zoltán (ev.)	Zsolt 17,15
szept. 2.	Sümegei Mirjam	Tatabánya	Szabó Erzsébet (ev.) és Sümegei Zsolt (ev.)	Ez 18,25-32
	Sümegei Dina			
	Sümegei Lea			

... konfirmációi áldással az Egyház közösségébe:

jún. 10.	Müller Tamás	Ef 6,10.12
	Schermann Áron	1Jn 2,15.17
szept. 2.	Sümegei Zsolt	Zsolt 37,5
	Sümegeiné Szabó Erzsébet	1Kor 3,22-23

 ... az élet és halál Urától:

máj. 10.	Kabarecz Henrikné sz. Farkas Ilona	91 évesen	5Móz 7,9
jún. 1.	Haraszi Lászlóné sz. Gabnai Etelka	77 évesen	Péld 14,26

Ádvent

Havat terel a szél az erdön,
mint pehely-nyáját pásztora.
S néhány fenyő már érzi sejtőn,
miként lesz áldott fényű fa,
és hallgatózik. Szűz utakra
feszül sok ága, tűhegye –
szelet fog – készül, nő magasba,
az egyetlen szent éj fele.

Rainer Maria Rilke

Az evangélium annyi, mint „örvendetes tanítás”, „vigasztaló jó hír”. Mintha egy gazdag ember egy szegény koldusnak ezer aranyat ígérne. Ez „evangélium”, azaz jó hír lenne néki, amit szívesen hallana, és szívből örülne annak. De micsoda a pénz és vagyon ahhoz a vigasztaló, kegyelemmel teljes prédikációhoz képest, hogy Krisztus könyörül a nyomorultakon, és olyan királyunk akar lenni, aki a halottakat, a bűnösöket és mindazokat, akik a törvény alatt, fogságban vannak, örök életre és megigazulásra segíti!

(Luther egyik igehirdetéséből, 1544)

Rendszeres gyülekezeti alkalmaink		
Alkalom	Mikor?	Hol?
Imaközösség	Istentiszteletek előtt	Jókai út 81.
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ -kor	Jókai út 81.
Hittanóra	szerda és péntek 16 ³⁰ kor	Tátra u. 13.
Bibliaóra	Csütörtök 17 ⁰⁰ -kor	Tátra u. 13.
Hitmélyítő beszélgető kör	Kedd 18 ³⁰ -kor	megbeszélés szerint
Hónap első vasárnapján, advent és böjt vasárnapjain és a nagy ünnepeken úrvacsora is van az istentiszteleten.		

A Lámpás ezen számához mindenkinek egy-egy **cesk**ket mellékelünk. Aki bármilyen jogcímen – egyházfenntartói járulék, általános vagy céladomány – szeretne **befizetni gyülekezetünk pénztárába**, megteheti e csekkek segítségével is.

Aki azonban teheti, kérjük, hogy befizetését személyes **készpénzes befizetéssel** (a templomban vagy a lelkészi hivatalban), **vagy banki átutalással** tegye meg, mert ezáltal gyülekezetünk kiadásait csökkenti.

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldallal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a teranova2x@gmail.com címre várjuk.

Facebook-on is megtalálhatnak bennünket (hírek, képek):

Tatabányai Evangélikus Egyházközség néven.

A Lámpás szerkesztősége várja az írásokat erre a címre: lampas@lutheran.hu

Várjuk az érdeklődőket a

gyülekezeti levelezőlistákra:

fraternet-tatabanya@lutheran.hu

(általános gyülekezeti információk)

fraternet-tbifi@lutheran.hu (ifjúsági lista)

E listákra jelentkezni lehet a lelkészi hivatal címén: tatabanya@lutheran.hu

LÁMPÁS – Tatabánya és környéke evangélikusságának lapja
Az újság előállításához adományokat köszönettel fogadunk gyülekezetünk számlaszámára:

Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank 11740009-20201533

Felelős kiadó: Tatabányai Evangélikus Alapítvány

Szerkesztőbizottság: Cser Ákos, Kemény Ilona, Kemény István, Vertényi Domonkos

Felelős szerkesztő: Schermann Gábor

A lelkészi hivatal címe:

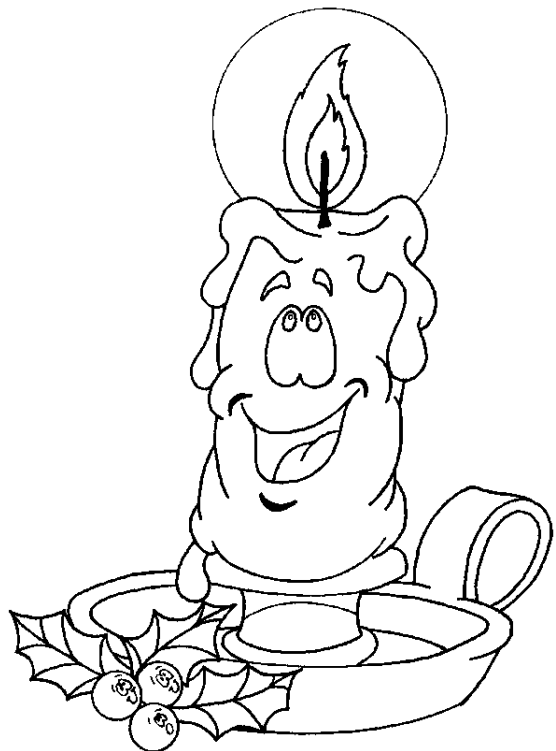
Tatabánya-Alsógalla, Tátra u. 13.

Telefon: 34/316-201

Schermann Gábor lelkész elérhető ezen kívül a 06-20-824-2764-es telefonszámon, valamint a gabor.schermann@lutheran.hu illetve tatabanya@lutheran.hu e-mail címen.

Hivatali idő: megbeszélés szerint

- ☎ Bizalommal kérjük azok jelentkezését, akik egészségi állapotuk miatt nem tudnak az istentiszteletekre vagy más alkalmakra eljönni. Szívesen segítünk autóval, hogy ilyen akadály ne válasszon el senkit a gyülekezet közösségétől!
- 🏠 Várjuk a kórházban fekvő betegekről való híradást, hogy személyesen meglátogathassuk őket, illetve azok jelzését, akik otthonukban szeretnének úrvacsorát venni.
- ✉ Kérjük az új otthonba költözőket, illetve az újonnan a gyülekezet területére került testvérek lakcímének jelzését.
- ☎ Köszönettel fogadunk minden, a gyülekezet szokásaival vagy személyes igénnyel kapcsolatos kéréseket.

Reményteli, derűs új évet
kívánunk Testvéreinknek!